

- 2) Jaki wpływ na ten system ochrony ma okoliczność, że ww. tereny zostały już wymienione na wykazie krajowym, przekazanym Komisji w zastosowaniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43?
- 3) Czy krajowy system ochrony przedmiotowych terenów, taki jak przewidziany w art. 48 ust. 2 Bayerische Naturschutzgesetz [bawarskiej ustawy o ochronie środowiska] czyni zadość zasadom wspólnotowym ustanowionym w art. 3 ust. 1 dyrektywy 92/43 w związku z motywem szóstym tej dyrektywy, przy uwzględnieniu zakazu przyjmowania jakichkolwiek środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu, przewidzianego w art. 10 akapit drugi WE?

(¹) Dz. U. L 206, str. 7

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-248/05)

(2005/C 205/17)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 14 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillán oraz Donatellę Recchię, działające w charakterze pełnomocników, wspierane przez F. Louisa należącego do brukselskiej izby adwokackiej oraz C. O'Daly'ego, solicitor, należącego do Law Society of Ireland, z adresem do doręczeń w Luksemburgu

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wobec nieprzedsięwzięcia w odniesieniu do składowiska odpadów w Ballymurtagh (Hrabstwo Wicklow) wszystkich środków niezbędnych do zastosowania się do art. 4, 5, 7, 9 i 10 dyrektywy Rady 80/68/EWG (¹) w

sprawie ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne, Irlandia nie zastosowała się do tejże dyrektywy oraz uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu;

- 2) stwierdzenie, że wobec nieprzedsięwzięcia wszystkich środków niezbędnych do zastosowania się do art. 5, 7, 8, 10, 12 i 13 dyrektywy Rady 80/68/EWG w odniesieniu do zrzutów bezpośrednich ze zbiorników na nieczystości ciekłe, Irlandia nie zastosowała się do tejże dyrektywy oraz uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu;

- 3) obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na podstawie przedstawionych jej skarg Komisja powzięła wiadomość na temat rozległych naruszeń dyrektywy Rady 80/68/EWG w Irlandii.

Po pierwsze od 1989 r. Irlandia zezwoliła na działanie komunalnego składowiska odpadów w Ballymurtagh, hr. Wicklow, bez uzyskania zezwolenia wymaganego na podstawie art. 4 ust. 2 dyrektywy 80/68. Konsekwencją niezastosowania się do art. 4 ust. 2 było naruszenie art. 9 tejże dyrektywy. Ponadto wydane dopiero w 2001 r. przez Ireland's Environmental Protection Agency (irländzką agencję ochrony środowiska) zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gospodarki odpadami dotyczące miejsca składowania odpadów, narusza art. 4, 5, 7 i 10 dyrektywy 80/68/EWG.

Po drugie Komisja wykryła dowody na to, że Irlandia nie zastosowała się do dyrektywy 80/68/EWG w odniesieniu do zrzutów bezpośrednich do wód gruntowych ze zbiorników na nieczystości ciekłe. W tym względzie Komisja zbadała okoliczności zaistniałe w sprawie hotelu w Creacon Lodge, hr. Wexford, długotrwałe stanowisko Irlandii w kwestii wykładni art. 5 ust. 1 dyrektywy 80/68/EWG oraz dalsze naruszenia tejże dyrektywy na irlandzkiej wsi. Raporty dotyczące eutrofizacji jezior Killarney, hr. Kerry, oficjalne raporty irlandzkie dotyczące zanieczyszczenia wód, a także naruszenia dyrektywy 80/778/EWG (²) odnoszącej się do jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi są dowodem na niezastosowanie się Irlandii do stosownych przepisów dyrektywy 80/68/EWG.

Z powyższych względów Komisja uznała, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4, 5, 7, 8, 9, 10, 12 i 13 dyrektywy Rady 80/68/EWG w sprawie ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne.

- (¹) Dyrektywa Rady 80/68/EWG z dnia 17 grudnia 1979 r. w sprawie ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne, Dz.U. L 20, z 26.1.1980, str. 43
- (²) Dyrektywa Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. odnosząca się do jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, Dz.U. L 229 z 30.8.1980, str. 11

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Court of Appeal (England and Wales), Civil Division, z dnia 21 lipca 2004 r. w sprawie Talacre Beach Caravan Sales Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise

(Sprawa C-251/05)

(2005/C 205/19)

(Język postępowania: angielski)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 6 czerwca 2005 r. w sprawie Metro International GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-245/05)

(2005/C 205/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 10 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 6 czerwca 2005 r. w sprawie Metro International GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf.

Finanzgericht Düsseldorf zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 2398/97 z dnia 28 listopada 1997 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu (¹) jest nieważne, z tego względu, że ani w motywach tego rozporządzenia ani w motywach uprzednio zastosowanego środka, to jest rozporządzenia Komisji (WE) nr 1069/97 z dnia 12 czerwca 1997 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu, nie wspomniano o zastosowaniu metody zwanej „zeroing” przy ustalaniu średniego ważonego marginesu dumpingu?

(¹) Dz.U. 1997 L 332, str. 1.

W dniu 14 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England and Wales), Civil Division, (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 21 lipca 2004 r. w sprawie Talacre Beach Caravan Sales Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise.

Court of Appeal zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Jeżeli Państwo Członkowskie zgodnie z art. 28 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy VAT (77/388/EWG) (¹) przyjmując krajowe przepisy prawne korzysta z prawa do odstępstwa w ten sposób, że wyszczególnione towary są objęte stawką zerową, w tych samych przepisach wymienia jednak też towary, które nie powinny być objęte stawką zerową („towary wyłączone”), czy okoliczność, że ma miejsce jedna dostawa towarów (obejmująca również towary wyłączone), stoi na przeszkodzie, aby Państwo Członkowskie obciążyło dostawę wyłączonych towarów według stawki zwykłej?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1